

ผลของการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีตามแนวคิดของโคดายที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการบรรเลงดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

Effects of Kodaly Music Learning Method upon Achievement and Music Skills of Mathayom Suksa 2 Students

ชัยวัฒน์ เกษจันทร์^{1*} และวัน เดชพิชัย²

Chaiwat Ketjan^{1*} and Wan Detpichai²

¹ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, หลักสูตรและการสอน, คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

¹ Master's Degree of Education Program, Curriculum and Instruction, Faculty of Education and Liberal Arts, Hatyai University.

² รองศาสตราจารย์ ดร., คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

² Association Professor Ph.D, Faculty of Education and Liberal Arts, Hatyai University.

*Corresponding author, E-mail: Jchiwat34@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างก่อนและหลังได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีตามแนวคิดของโคดาย 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างก่อนและหลังได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีแบบปกติ 3) เปรียบเทียบทักษะการบรรเลงดนตรี ระหว่างก่อนและหลังได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีตามแนวคิดของโคดาย 4) เปรียบเทียบทักษะการบรรเลงดนตรีระหว่างก่อนและหลังได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีแบบปกติ 5) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการบรรเลงดนตรีระหว่างกลุ่มหลังได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีตามแนวคิดของโคดายกับกลุ่มที่ได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีแบบปกติ 6) ศึกษาความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ดนตรี หลังได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีตามแนวคิดของโคดาย กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) มา 1 กลุ่ม จำนวน 40 คน จากนักเรียน 40 คน สุ่มอย่างง่ายให้ได้กลุ่มละ 20 คน จำนวน 2 กลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในวิจัย แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของโคดาย แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์และแบบวัดทักษะการบรรเลงดนตรี แบบประเมินความพึงพอใจ สถิติที่ใช้วิเคราะห์ คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย การทดสอบค่า t-test for Dependent

ผลการวิจัย พบว่า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนไชยวิทยา อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรีสูงขึ้น หลังจากได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีตามแนวคิดของโคดาโยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนไชยวิทยา อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรีสูงขึ้น หลังจากได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนไชยวิทยา อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีทักษะการบรรเลงมากขึ้น หลังจากได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีตามแนวคิดของโคดาโยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนไชยวิทยา อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีทักษะการบรรเลงมากขึ้น หลังจากได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนไชยวิทยา อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี กลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีตามแนวคิดของโคดาโย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรี และทักษะการบรรเลงสูงกว่า กลุ่มควบคุมที่ได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนไชยวิทยา อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี กลุ่มทดลองหลังได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีตามแนวคิดของโคดาโย มีคะแนนความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของโคดาโย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการบรรเลงดนตรี นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

Abstract

This research aimed 1) to compare learning achievements Pretest and Protest conducting by Kodaly musical learning activities, 2) to compare learning achievements Pretest and Protest conducting by regular musical learning activities, 3) to compare playing skills Pretest and Protest conducting by Kodaly musical learning activities, 4) to compare playing skills Pretest and Protest conducting by regular musical learning activities, 5) to compare learning achievements and to compare playing skills of the group Pretest and Protest conducting by Kodaly musical learning activities with the group conducting by regular musical learning activities, and 6) to study the level of satisfaction at musical

learning activities Protest conducting by Kodaly musical learning activities. The sample was 40 junior high school students of the grade 8 at Chaiya Witthaya School, sampling one group by the cluster sampling technique of class 2/6 for 40 students and with the simple sampling for two groups with 20 each. The research instruments were Kodaly learning management plans, regular learning management plans, learning achievement tests, playing skills tests, and satisfaction assessment. The statistics used were the percentage, mean, dependent t-test and independent t-test. The research revealed the following.

1. The students had higher learning achievements Protest conducting by Kodaly musical learning activities statistically significant at .01.

2. The students had higher learning achievements Protest conducting by regular musical learning activities statistically significant at .01.

3. The students had higher playing skills Protest conducting by Kodaly musical learning activities statistically significant at .01.

4. The students had higher playing skills Protest conducting by regular musical learning activities statistically significant at .01.

5. The experimental group who received Kodaly musical learning activities had higher learning achievements and playing skills than the controlled group than the controlled group conducting by regular musical learning activities statistically significant at .05

6. The experimental group had a high level of satisfaction about Kodaly musical learning activities.

Keywords: Conducting by Kodaly musical learning activities, Learning achievements
Playing skills musical learning

บทนำ

ปัจจุบันโลกมีการเปลี่ยนแปลงและเจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว มีการพัฒนางานศิลปะสาขาต่าง ๆ มากมาย เช่น จิตรกรรม ประติมากรรม สถาปัตยกรรม ดนตรี นาฏศิลป์ เป็นต้น ดนตรีเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับชีวิตมนุษย์ เพราะดนตรีจะช่วยทำให้มนุษย์เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ได้อย่างครบถ้วนไม่ว่าจะเป็นด้านจิตใจ ความรู้สึกนึกคิด และสุขภาพร่างกาย ธรรมชาติสร้างมนุษย์มาเพื่อให้มีดนตรีในจิตใจ ดนตรีเป็นสื่อภาษาสากลได้ทั่วโลก เด็กสามารถตอบสนองดนตรีได้โดยธรรมชาติตั้งแต่เล็ก เช่น การเคลื่อนไหวร่างกายตามเสียงเพลงที่ได้ยิน แต่เมื่อเด็กโตขึ้นเด็กจะได้รับประสบการณ์ทางดนตรีเพิ่มมากขึ้น (Bently. 1965: 12) ในการที่ผู้เข้าร่วมกิจกรรมดนตรี หรือผู้เล่นดนตรีจะเล่นดนตรีประเภทต่าง ๆ ได้นั้น ผู้เข้าร่วมกิจกรรม หรือผู้เล่นจำเป็นจะต้องมีทักษะทางดนตรีในประเภทนั้น ๆ เสียก่อน ผู้เล่นจึงจะสามารถเล่น

ดนตรีได้อย่างสนุกสนาน มีคุณค่า และมีประโยชน์ต่อตนเอง

การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายจิตใจสติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2552: 3) ในหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐานได้บรรจุกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะไว้ในหลักสูตร ให้สถานศึกษาจัดการเรียนการสอน ประกอบด้วย ทักษะศิลป์ ดนตรี และนาฏศิลป์ สำหรับสาระดนตรีนี้ถูกจัดไว้ในสาระที่ 2 ซึ่งหลักสูตรได้กำหนดสิ่งที่ผู้เรียน ต้องได้เรียนรู้ คือ ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบของดนตรีและแสดงออกทางดนตรีอย่าง สร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2552: 1) และเมื่อสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้วผู้เรียน จะต้องมีความสามารถในการร้องบรรเลงเครื่องดนตรี ทั้งเดี่ยวและเป็นวง โดยเน้นเทคนิคการร้องบรรเลงอย่างมี คุณภาพ มีทักษะในการสร้างสรรค์บทเพลงอย่างง่าย อ่านเขียนโน้ตในบันไดเสียงที่มีเครื่องหมายแปลง เสียงเบื้องต้นได้ (กระทรวง ศึกษาธิการ. 2552: 5)

การที่ผู้เรียนจะสามารถมีความรู้ความเข้าใจ มีทักษะในการปฏิบัติกิจกรรมทางดนตรี จนสามารถ แสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์ได้นั้นจะต้องได้รับการฝึกฝน และพัฒนาการทักษะทางดนตรีที่ถูกต้อง เหมาะสมกับผู้เรียนซึ่ง (ณรุทธ์ สุทธิจิตต์ 2534: 8 - 11) ได้กล่าวว่าทักษะทางดนตรีประกอบด้วย การฟัง การร้อง การเล่น การเคลื่อนไหว การสร้างสรรค์ และการอ่าน ด้วยเหตุนี้นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องหาแนวทางแก้ไขพัฒนาทักษะทางดนตรี เพื่อประโยชน์ ต่อตัว นักเรียนต่อไป ซึ่งถ้าปล่อยปละละเลยต่อไป ผู้เรียนอาจจะพัฒนาทักษะทางดนตรีได้ยาก ดังที่เพทซอยด์ (นิตยา ประพฤติกิจ. 2539: 143; Petzoid. 1969) ได้ใช้เวลาศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทางด้านดนตรีของ เด็กในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นระยะเวลา 3 ปี ซึ่งพบว่า การพัฒนาทางด้านทักษะดนตรีของเด็ก เป็นไปได้ยาก ถ้าหากเด็กไม่ได้รับการฝึกฝนตั้งแต่เยาว์วัย ทั้งนี้เพราะเด็กฟังเสียงได้เร็วกว่าผู้ใหญ่เข้าใจ เสียงที่อยู่รอบตัวได้ดี ดังนั้นจึงสามารถเข้ามามีส่วนร่วม หรือฝึกหัดเล่นดนตรีได้เร็วกว่าเมื่อมีอายุมากขึ้น ซึ่งปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เนื่องจากครูผู้สอนขาดเทคนิคในการสอน และวิธีในการจัดกิจกรรมการสอน ดนตรี รวมทั้งสถานศึกษาเองยังขาดงบประมาณในการสนับสนุน ทางดนตรี เช่น ขาดงบประมาณในการ จัดซื้อเครื่องดนตรีทำให้มีเครื่องดนตรีไม่เพียงพอต่อจำนวนนักเรียน ขาดงบประมาณในการจ้างครูสอน ดนตรีโดยเฉพาะครูผู้สอน จึงเป็นครูที่สอนกลุ่มสาระอื่นด้วยทำให้ไม่มีเวลาในการศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่จะ นำมาจัดกิจกรรมการสอนดนตรีให้มีประสิทธิภาพ ส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในวิชาดนตรีเกิดเจตคติที่ ไม่ดีต่อดนตรี

ทั้งนี้ในส่วนของครูควรศึกษาวิธีการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับนักเรียน การจัดการเรียนรู้ คือ กระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนเพื่อที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ตามวัตถุประสงค์ของผู้สอน การจัดการเรียนรู้แบบปกติเป็นการจัดการเรียนการสอนโดยครูเตรียม เนื้อหาจากแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ เน้นการถ่ายทอดความรู้แบบบรรยายและใช้สื่อประกอบการสอนเป็น ส่วนใหญ่ ซึ่งมีลักษณะการจัดการเรียนการสอนคล้ายกับวิธีการสอนตามคู่มือ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

1. ชี้นำเข้าสู่บทเรียน เป็นการทบทวนความรู้เดิม แจ่มจุดประสงค์การเรียนรู้และตั้งผู้เรียนสู่เนื้อหาใหม่ โดยใช้วิธีการที่หลากหลาย เช่น เกม บทบาทสมมุติ นิทาน เพลง เป็นต้น
2. ชี้นกิจกรรมการเรียนการสอน ประกอบด้วย การเสนอเนื้อหาการเรียนให้กับผู้เรียนโดยให้นักเรียนใช้วิธีการต่าง ๆ เช่น การอธิบาย การสนทนาซักถาม ตอบปากเปล่า อภิปราย การทำแบบฝึกหัด การทำกิจกรรมตามใบงานหรือทำงานกลุ่มประกอบกับการใช้สื่อการสอนของจริงรูปภาพ ใบงาน หรือสัญลักษณ์ ประกอบการเรียนการสอน
3. ชี้นสรุปบทเรียน ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปหลักการและสาระร่วมกัน
4. ชี้นวัดและประเมินผลเป็นการตรวจสอบเพื่อวินิจฉัยว่านักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้หรือไม่ ถ้านักเรียนยังไม่บรรลุวัตถุประสงค์จะได้รับการสอนซ่อมเสริมก่อนเรียนเนื้อหาต่อไป โดยสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนขณะปฏิบัติกิจกรรม การตอบคำถาม การทำแบบฝึกหัด และการตรวจสอบแบบทดสอบ จะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติมีปัญหาอุปสรรค คือ ครูต้องจัดการเรียนรู้ตามเนื้อหาในคู่มือการสอนโดยขาดการพัฒนาและการแก้ปัญหาเฉพาะบุคคลและขาดการเน้นย้ำในการปฏิบัติจึงไม่เหมาะสมสำหรับการจัดการเรียนรู้ในเรื่องทักษะการปฏิบัติ

การสอนดนตรีของโคดาย (Kodaly Approach) โซลตัน โคดาย (Zoltan Kodaly , 1882-1967) นักการศึกษาดนตรีและผู้ประพันธ์เพลงคนสำคัญของฮังการี ซึ่งมีหลักการสอนดนตรีโดยการจัดลำดับเนื้อหาและกิจกรรมดนตรีให้สอดคล้องกับพัฒนาการของเด็ก โดยมีขั้นตอนจากง่ายไปหายาก เน้นการสอนร้องเพลงเป็นหลัก การร้องเพลงเป็นการใช้เสียงที่มีอยู่แล้วตามธรรมชาติซึ่งเด็กคุ้นเคยอยู่แล้วฝึกควบคู่กับการอ่านโน้ต จนสามารถอ่านและเขียนโน้ตดนตรีได้ โคดายมีความคิดว่าดนตรีสำหรับเด็กมีความสำคัญและต้องพัฒนาเช่นเดียวกับภาษา เด็กควรฟังดนตรีก่อนแสดงออกทางการร้องหรือการเล่น และเมื่อเขามีประสบการณ์เพียงพอก็สามารถฝึกการอ่านและเขียนภาษาดนตรีได้ โคดายมีวิธีการใช้สัญลักษณ์มือในกิจกรรมการสอน และใช้การอ่านโน้ตด้วยระบบซอล-ฟา มีขั้นตอนจากง่ายไปหายาก ซึ่งสามารถฝึกสอดประสานทางดนตรีของผู้เรียนได้ทั้งเรื่องจังหวะ ระดับเสียง ทำนองและการประสานเสียงโดยการร้องเพลงตามแบบฝึกหัดของโคดาย ซึ่งมีการแบ่งเป็นระดับขั้นต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับผู้เรียน วีระ เสาวโค (2544, น.2) กล่าวว่า การที่จะฝึกให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความชำนาญ ในการบรรเลงดนตรี จำเป็นต้องฝึกกระทำบ่อย ๆ โดยการใช้แบบฝึกที่ดีและมีกระบวนการฝึกที่ดี สอดคล้องกับเฉลิมศักดิ์ พิภูลศรี (2543, น.25) ได้กล่าวว่า ความซ้ำซาก จึงนับว่าเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างความคุ้นเคย อันเป็นกุญแจดอกสำคัญที่จะพาไปสู่รสชาติอันดีมีค่าแห่งศิลปะ ดนตรี ซึ่งในการจัดกระบวนการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกนั้น พรทิพย์ เสาวโค (2543, น.5) กล่าวไว้ว่า “การที่ให้นักเรียนได้ฝึกทักษะไม่ว่าด้านใดก็ตามโดยวิธีการกระทำซ้ำและบ่อย ๆ ไปพร้อมกับการใช้หลักการเรียนรู้ทางจิตวิทยาการเรียนรู้จะทำให้นักเรียนมีความสามารถในการบรรเลงในการพัฒนาทักษะทางดนตรีพื้นฐานที่สำคัญที่ส่งผลในด้านการปฏิบัติเครื่องดนตรี คือการพัฒนาในด้านทักษะการอ่านโน้ตสากล แต่ในการสอนโดยวิธีปกติทั่วไปมักจะทำให้นักเรียนส่วนใหญ่ขาดทักษะในการอ่านโน้ตสากล บ้างอาจคิดว่าการอ่านโน้ตไม่มีความจำเป็นหรือมีผลต่อการ

ปฏิบัติเครื่องดนตรี แต่หากพบเพลงที่มีลักษณะการบรรเลงที่ยากขึ้นและมีความถี่ของโน้ต ก็ไม่สามารถทำได้และจะเกิดปัญหาเพราะไม่รู้ว่าจะต้องทำอย่างไร เพราะนั่นคือพื้นฐานทักษะทางดนตรีด้านการอ่านโน้ตสากล ต้องมีการศึกษาเรียนรู้และวิธีการฝึกที่ถูกต้องจึงจะทำได้ หากบรรเลงแบบผิดวิธีหรือข้ามขั้นตอน ผู้ที่ฝึกบรรเลงใหม่ ๆ มักจะพบปัญหาต่าง ๆ มากมาย เช่น ไม่มีทักษะทางการอ่านโน้ต แต่หากบรรเลงโดยการคัดลอกจากผู้อื่นจะทำให้ไม่สามารถบรรเลงได้ด้วยตัวเองในเพลงอื่น ๆ การอ่านโน้ตสากลไม่มีลัด การอ่านโน้ตสากลของทุกคนสามารถพัฒนาได้เรื่อย ๆ หากมีการฝึกฝนอยู่เสมอ เพื่อเป็นการส่งผลต่อการปฏิบัติเครื่องดนตรี

จากหลักการและเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาผลของการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคดายที่มีต่อทักษะการอ่านโน้ตสากล เพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้กิจกรรมดนตรี ในการอ่านโน้ตสากลได้และนำไปปฏิบัติทักษะเครื่องดนตรีสำหรับผู้เรียนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างก่อนและหลังได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้นั้ตดนตรีตามแนวคิดของโคดาย
2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ระหว่างก่อนและหลังได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้นั้ตดนตรีแบบปกติ
3. เปรียบเทียบทักษะการบรรเลงดนตรี ระหว่างก่อนและหลังได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้นั้ตดนตรีตามแนวคิดของโคดาย
4. เปรียบเทียบทักษะการบรรเลงดนตรีระหว่างก่อนและหลังได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้นั้ตดนตรีแบบปกติ
5. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการบรรเลง ระหว่างกลุ่มหลังได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้นั้ตดนตรีตามแนวคิดของโคดายกับกลุ่มที่ได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้นั้ตดนตรีแบบปกติ
6. ศึกษาความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้นั้ตดนตรี หลังได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้นั้ตดนตรีตามแนวคิดของโคดาย

กรอบแนวคิด

ตัวแปรต้น

1. ช่วงเวลา
 - 1.1 ก่อนได้รับกิจกรรมการเรียนรู้
 - 1.2 หลังได้รับกิจกรรมการเรียนรู้
2. กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรี
 - 2.1 กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีตามแนวคิดของโคตาย
 - 2.2 กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีแบบปกติ

ตัวแปรตาม

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคทฤษฎี
2. ทักษะการบรรเลง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการเรียนรู้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคตาย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนไชยวิทยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี สังกัด สพม. สุราษฎร์ธานี ชุมพร กลุ่มที่ 2 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) เพื่อให้สมาชิกภายในกลุ่มย่อยมีคุณสมบัติแตกต่างกันมากที่สุด แต่ในขณะเดียวกันก็มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มน้อยที่สุดมา 1 กลุ่ม ได้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/6 จำนวน 40 คน จากนักเรียน 40 คน สุ่มอย่างง่ายให้ได้กลุ่มละ 20 คน จำนวน 2 กลุ่ม ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคตาย ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน ไชยวิทยาอำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) มา 1 กลุ่ม ได้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/6 จำนวน 40 คน จากนักเรียน 40 คน สุ่มอย่างง่ายให้ได้กลุ่มละ 20 คน จำนวน 2 กลุ่ม

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนจัดการเรียนรู้การใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคตาย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 4 ชุด 2) แผนจัดการเรียนรู้แบบปกติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 4 ชุด 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ จำนวน 20 ข้อ เป็นแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก 4) แบบวัดทักษะการบรรเลงดนตรีจำนวน 1 ชุด ใช้แบบการให้คะแนนแบบรูบรีค (Rubric) 4) แบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการใช้กิจกรรมดนตรีของแนวคิดของโคตาย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเป็นแบบสอบถามความคิดเห็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ

วิธีการดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. แผนจัดการเรียนรู้การใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคตายมีลำดับขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้
 - 1.1 ผู้วิจัยศึกษาทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะทางดนตรีและการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของ โคตาย และหลักสูตรการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดกิจกรรมให้สอดคล้องกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
 - 1.2 ผู้วิจัยสร้างแผนจัดการเรียนรู้การใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคตายให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายและนิยามศัพท์เฉพาะ
 - 1.3 ผู้วิจัยนำแผนจัดการเรียนรู้การใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคตาย ที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างนิยามศัพท์เฉพาะกับความมุ่งหมาย กิจกรรมวิธีดำเนินการ และการประเมินผล ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ได้ค่าเฉลี่ยความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ อยู่ในระดับ 4.60
 - 1.4 ผู้วิจัยนำแผนจัดการเรียนรู้ใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคตาย มาแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ และทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัย สุราษฎร์ธานี อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี ปีการศึกษา 2562 ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน
2. การวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์ด้วยโดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์และแบบวัดทักษะการบรรเลง ของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองโดยใช้สถิติทดสอบ (t- test for dependent)

ผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนและหลังได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้นิยามของโคตาย โดยที่ค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียนอยู่ที่ 11.50 และหลังเรียน คือ 17.15

การทดลอง	n	\bar{X}	S.D.	df	t
ก่อนเรียน	20	11.50	1.05	19	21.38**
หลังเรียน	20	17.15	0.88		

**p < .01

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนและหลังได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีแบบปกติ โดยที่ค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียนอยู่ที่ 11.40 และหลังเรียน คือ 15.95

กลุ่มควบคุม	n	\bar{X}	S.D.	df	t
ก่อนเรียน	20	11.40	0.88	19	16.48**
หลังเรียน	20	15.95	1.05		

**p < .01

3. ผลการเปรียบเทียบทักษะการบรรเลงดนตรีของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีตามแนวคิดของโคตตาย โดยที่ค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียนอยู่ที่ 11.95 และหลังเรียน คือ 17.55

กลุ่มทดลอง	n	\bar{X}	S.D.	df	t
ก่อนเรียน	20	11.95	0.76	19	22.86**
หลังเรียน	20	17.55	0.94		

**p < .01

4. ผลการเปรียบเทียบทักษะการบรรเลงดนตรีของนักเรียนกลุ่มควบคุม ระหว่างก่อนและหลังได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีแบบปกติ โดยที่ค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียนอยู่ที่ 12.30 และหลังเรียน คือ 15.45

กลุ่มควบคุม	n	\bar{X}	S.D.	df	t
ก่อนทดลอง	20	12.30	0.73	19	15.09**
หลังทดลอง	20	15.45	1.05		

**p < .01

5. ผลการเปรียบเทียบผลต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของ โคตายกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการใช้กิจกรรมการสอนดนตรีแบบปกติ โดยที่ค่าเฉลี่ยของคะแนนกลุ่มควบคุมอยู่ที่ 15.95 และกลุ่มทดลอง คือ 17.15

กลุ่มตัวอย่าง	n	\bar{X}	S.D.	df	t
ควบคุม	20	15.95	1.05	19	4.18**
ทดลอง	20	17.15	0.87		

**p < .05

6. ผลการเปรียบเทียบผลต่างของทักษะการบรรเลงดนตรีของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของ โคตายกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการใช้กิจกรรมการสอนดนตรีแบบปกติ โดยที่ค่าเฉลี่ยของคะแนนกลุ่มควบคุมอยู่ที่ 15.45 และกลุ่มทดลอง คือ 17.55

กลุ่มตัวอย่าง	n	\bar{X}	S.D.	df	t
ควบคุม	20	15.45	1.05	19	8.39**
ทดลอง	20	17.55	0.94		

**p < .05

7. ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีหลังได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีตามแนวคิดของโคตายเมื่อวิเคราะห์คะแนนความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มทดลอง ภายหลังจากใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคตาย ปรากฏว่านักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับ ค่าเฉลี่ยที่ 4.13 แปลผลอยู่ในระดับความพึงพอใจมาก

สรุปและอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการบรรเลงดนตรีก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนวิชาดนตรีตามแนวคิดของโคตายและการเรียนรู้แบบปกติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนไชยวิทยา อำเภอยะยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี ผู้วิจัยพบประเด็นที่น่าสนใจซึ่งนำมาอภิปรายผลการวิจัยดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนไชยวิทยา อำเภอยะยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรีสูงขึ้น หลังจากได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีตามแนวคิดของโคตาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่ากิจกรรมการจัดการ

เรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของโคคาย สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้มากขึ้น ทั้งนี้เพราะในการใช้กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ดนตรีตามแนวคิดของโคคายเป็นวิธีหนึ่งในการสร้างทักษะทางดนตรี โดยการเสนอกิจกรรมที่เป็นตัวแบบที่มีลักษณะที่ฟังประสงค์ให้เด็กได้สังเกตและปฏิบัติตาม และเป็นการเรียนรู้จากการกระทำด้วยตนเองกับปัญหาในการเรียนวิชาดนตรี กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคคายเป็นกิจกรรมที่เข้าใจง่าย ฝึกใช้ให้เกิดทักษะทางดนตรีได้มากที่สุด ดังที่ (ณรุทธ์ สุทธจิตต์ 2543: 111) กล่าวว่า ระบบการสอน ของโคคายเน้นทักษะทางดนตรีการร้องเป็นหลัก ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของเข้าถึงในทักษะทางดนตรีด้านอื่น ๆ ซึ่งรวมไปถึงการอ่านโน้ตด้วยวิธีการของโคคายที่ใช้ในการสอนจึงมุ่งส่งเสริมในทักษะทางดนตรีเรื่องการร้องและการอ่านซึ่งโคคายนำสิ่งต่าง ๆ ต่อไปนี้มาช่วยในการสอนดนตรี เพื่อให้ผู้เรียนร้องและอ่าน ได้เข้าใจและเพิ่มทักษะทางดนตรีให้แก่ตนเองได้โดยง่าย ตลอดจนเป็นพื้นฐานในการฝึกทักษะอื่น ๆ ทางดนตรีต่อไปด้วย

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนไชยวิทยา อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการบรรเลงดนตรีมากขึ้นหลังจากได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่าการได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีแบบปกติทำให้นักเรียนมีทักษะทางดนตรีมากขึ้นได้ ทั้งนี้เพราะการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีแบบปกตินั้นเป็นวิธีการหนึ่งซึ่งช่วยให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลต่าง ๆ ที่ผู้เรียนยังไม่รู้และเข้าใจชัดเจน ผู้เรียนมีโอกาสศึกษาด้วยตนเอง และยังเปิดโอกาสให้มีการซักถามปัญหาต่าง ๆ อันจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจได้รับข้อมูลต่าง ๆ ถูกต้องมากยิ่งขึ้น ดังที่ (คมเพชร ฉัตรศุภกุล 2522: 12 - 13) กล่าวไว้ว่า การใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีแบบปกติจะทำให้ผู้ที่ได้รับมีโอกาสรับรู้รายละเอียดบางประการที่จำเป็นต่อการตัดสินใจหรือปรับปรุงส่วนที่บกพร่อง และมีส่วนช่วยพัฒนา ให้ผู้รับข้อสนเทศเกิดความเข้าใจอย่างถูกต้องว่าจะดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างไร จึงจะทำให้ประสบความสำเร็จในด้านต่าง ๆ มีความเข้าใจตนเองได้อย่างถูกต้องยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นการส่งเสริมสร้างรากฐานที่ดีในการปรับปรุงลักษณะต่าง ๆ ของตนเองให้ดียิ่งขึ้นอย่างเต็มที่ เพื่อให้ดำเนินชีวิตต่อไปอย่างมีประสิทธิภาพ จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีแบบปกติ พบว่านักเรียนมีความสนใจ ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งผู้วิจัยให้นักเรียนได้ซักถาม แสดงความคิดเห็น และสรุปผลที่ได้การใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีแบบปกติ ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าการให้ข้อสนเทศสามารถพัฒนาทักษะทางดนตรีได้

3. นักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคคาย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการบรรเลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่าการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคคายทำให้นักเรียนมีทักษะทางดนตรีมากขึ้นกว่านักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีแบบปกติ ทั้งนี้เพราะการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคคายมีเทคนิค ทางจิตวิทยาที่หลากหลาย ได้แก่ การใช้เทคนิคแม่แบบการแสดงบทบาทสมมติการให้แรงเสริมทางบวก และการมอบหมายให้ไปฝึกเป็นการบ้าน

ซึ่งเป็นเทคนิคที่นักเรียนสนใจ กระตือรือร้นมากกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีแบบปกติซึ่งแม้ว่านักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีแบบปกติมีทักษะทางดนตรีมากขึ้นเช่นเดียวกับนักเรียนกลุ่มทดลอง แต่เมื่อเปรียบเทียบทักษะทางดนตรีของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม แล้วพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีทักษะทางดนตรีมากขึ้นกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ทั้งนี้จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า ในช่วงแรกของการฝึกนักเรียนยังไม่ค่อยเข้าใจวิธีการต่างๆ และยังไม่คุ้นเคยกับรูปแบบการฝึกแบบใหม่ ๆ อีกทั้งยังมีความอายก้อเขิน และยังไม่คุ้นเคยกับเพื่อน ๆ ในกลุ่มจึงทำให้ไม่กล้า ที่จะซักถามและไม่กล้าแสดงความคิดเห็น แต่พอนักเรียนเริ่มคุ้นเคยกับเพื่อน ๆ และวิธีการฝึกแล้ว จึงเกิดความสนใจ มีความกระตือรือร้นและสนุกกับการฝึกกิจกรรมต่าง ๆ จึงให้ความร่วมมือในการฝึกกิจกรรมและฝึกเทคนิคต่าง ๆ เป็นอย่างดีอีกทั้งนักเรียนมีความกระตือรือร้นและสนุกสนานในการ เข้าร่วมกิจกรรม และเล็งเห็นถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการฝึกทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองได้เรียนรู้วิธีการในการปรับปรุงและพัฒนาทักษะทางดนตรีมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง ส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุมนั้นก็มีความพยายามและตั้งใจที่จะพัฒนาทักษะทางดนตรีให้มากยิ่งขึ้น แต่เนื่องจากการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีแบบปกติไม่มีกิจกรรม แปลกใหม่และเทคนิคที่หลากหลาย จึงไม่มีความรู้ทางด้านเทคนิคต่าง ๆ ต้องลองผิดลองถูกด้วยตนเอง ขาดผู้ชี้แนะวิธีการที่ถูกต้องเหมาะสม และขาดแนวทางปฏิบัติที่เป็นลำดับขั้นตอน จึงทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองมีทักษะทางดนตรีมากขึ้นกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ดังที่ (ธวัชชัย นาควงษ์ 2544: 5) กล่าวว่า การใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคตตายสามารถนำมาใช้ได้ดีกว่าการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีแบบปกติเพราะการเรียนรู้โดยการทำกิจกรรมดนตรีต่าง ๆ บุคคลจะได้รับทักษะประสบการณ์ตรงนอกจากปฏิบัติแล้วยังเกิดความรู้สึกต่าง ๆ ขึ้นด้วย ผลจากการปฏิบัติกิจกรรมดนตรีจะทำให้บุคคลซาบซึ้งประทับใจมากกว่าที่จะสอนให้มีการพัฒนาตนเองโดยให้ความรู้เพียงอย่างเดียว

4. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของโคตตาย อยู่ในระดับมาก ซึ่งผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากการใช้กิจกรรมการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของโคตตายนั้น เป็นการที่นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจนทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาดนตรีได้เรียนรู้บทเพลงใหม่ ๆ ได้สนุกกับการบรรเลง จึงส่งผลให้นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับ (บวร สุวรรณบุรพา 2548, น.95 – 96) ที่กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่มจะทำให้เด็กได้แสวงหาโอกาสที่จะได้เล่น หรือทำกิจกรรมกับเพื่อนอย่างสนุกสนาน และสอดคล้องกับ แครธวูล และคณะ (Krathwohl et, al, 1964, p.95) ที่กล่าวว่า การลงมือปฏิบัติในสิ่งที่นักเรียนสนใจส่งผลให้เกิดความพึงพอใจเป็นผลที่ เกิดขึ้นหลังจากการทำกิจกรรมต่าง ๆ อาจแสดงในรูปของความสุขสนุกสนาน ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า การใช้กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ดนตรีตามแนวคิดของโคตตายทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการบรรเลงดนตรีมากขึ้นกว่านักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีแบบปกติและการใช้กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ดนตรีตามแนวคิดของโคตตายทำให้นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1. นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ดนตรีตามแนวคิดของโคดาย ไปพัฒนาผลสัมฤทธิ์และทักษะการบรรเลงทางดนตรีของนักเรียนเพื่อให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะทางดนตรีที่สูงขึ้น
2. ควรมีการฝึกอบรมการใช้กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ดนตรีตามแนวคิดของโคดายเพื่อให้เข้าใจจุดมุ่งหมายและวิธีการดำเนินการอย่างถูกต้องจนเกิดความเข้าใจ ความชำนาญให้กับครู ผู้ปกครอง หรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนซึ่งผู้ที่จะนำกิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคดายไปใช้ควรศึกษาจุดมุ่งหมาย และวิธีลำดับขั้นตอนต่าง ๆ ให้เข้าใจ พร้อมทั้งควรมีประสบการณ์ และทักษะก่อนที่จะนำวิธีการดังกล่าวไปใช้
3. ควรมีการติดตามผลของการใช้กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ดนตรีตามแนวคิดของโคดาย ในระยะยาวภายหลังจากการทดลองสิ้นสุดแล้วทุก 1 เดือน หรือ 3 เดือน เพื่อศึกษาว่านักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคดายนั้นมีความคงทนของทักษะทางดนตรีมากน้อยเพียงใด และมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551
กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- คมเพชร ฉัตรศุภกุล. (2522). กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน. กรุงเทพฯ: แสงรุ่งการพิมพ์.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. (2532). จิตวิทยาการสอนดนตรี. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- ธวัชชัย นาควงศ์. (2544). โคดายสู่การปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นิตยา ประพตกิจ. (2536). การพัฒนาเด็กมัธยม. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์ .
- บวร สุวรรณผา.(2548) จิตวิทยาทั่วไป. นครราชสีมา : คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- หลักสูตรการสอนดนตรีสากลโดยใช้วิธีการตามแบบของโคดาย.(2540) กรุงเทพฯ
ภาควิชาศิลปนิเทศ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2544). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542
(ฉบับเป็นกฎหมาย). พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป แมนเนจเม้น
- Bently. (1965). A Comparative Study of a Kodaly-Based Developmental Music Program and Traditional Public School Music Program at the Kindergarten Level.Master's Thesis, Queen's University.
- Krathwohl, D. R., Bloom, B. S. & Masia, B. B. (1964) Taxonomy of Educational Objectives, the classification of educational goals–Handbook II: Affective Domain.
- Zoltan Kodaly,. (1882-1967). The Selected Writings of Zoltan Kodaly. Budapest: Corvine